

"FLODEN SOVER"
Martin Brodén & Tobias Wrigstad
för LinCon 2001

Fantastiska somrar

1

Allt som allt var vi fyra; Jag, Sofia, Bergström, och jag. Det var fantastiska somrar, nere vid det nedlagda mejeriet nere vid floden där vi bytte kläder med varandra, när färgen ännu inte torkat; när tiden stod still och de gamla satt på lastkajen i sina solstolar. Plast på betong. Det drev in sand över den skrovliga ytan. Knastrade gjorde det under stolarnas plastfötter nere vid floden, vid det gamla nedlagda mejeriet för att leva, medan världen runt omkring oss stod still och verkligheten var gul.

Nere vid floden. Jag, Sofia, Bergström, och jag.

2

Vi delade inte upp folk i två sorter, en för varje flodkant. Det bara var så. Det var ingenting man talade om. Det var inte så att vi var ovänner med de på den andra sidan. Vi kände tvärtom många av dem. Jag, Bergström och Sofia kände många av de på den andra sidan. De var också deras vänner. Själv kände jag ingen. Ingen kände ****. Gick man ned till floden frågade man andra, inte dem. Dem frågade man aldrig. Man var ändå aldrig ensam nere vid floden. När verkligheten var gul. Det bara var så.

3

Nere vid det nedlagda mejeriet nere vid floden hade de gamla satt upp sina solstolar på lastkajen, på det nedlagda mejeriets lastkaj. Därifrån kunde de se ned till strandkanten, se när **** bara fötter gjorde märken i sanden ned mot vattnet. Flodstranden. För att bada. För att stänka vatten på varandra.

Han gjorde alltid det samtidigt. Ibland tidigare. Vi tittade alla på honom när hans roddarkropp stegade ned mot stranden. Hans nacke och hjässa var kal och blank. På bröstet var håret bländvitt. Sanden var gul. Varmt var det i vattnet.

De gamla i sina solstolar var äldre men inte äldre än ****. Ändå satt de bara. Vi låg. Sofia på sidan, Bergström på en filt. Jag följde mig med blicken. På andra sidan gjorde de likadant. Vinkade ibland.

4

Inte ogillade vi dem på andra sidan floden. Det var bara det att det var vi på den här sidan. Det var ingenting man talade om. Det bara var så.

Ibland kunde någon från den andra sidan simma över för att köpa på kaféet. Kvickt simmade någon över. Ibland Sofia. Ofta någon annan. Simmade till den andra sidan. Den andra sidan som någon där lämnat för vår sida, för att köpa på kaféet. Gick i tystnad över betongen så att det blev våta fotspår som dunstat långt innan han eller hon eller vem det nu var kommit ut igen, med en kopp, eller en bricka att simma över med till den andra sidan. Så att vår Sofia kunde simma tillbaka igen. Till vår sida. Det var så vi höll jämvikten. Så hindrade vi vintern från att komma hit. Till oss. För att lägga ett täcke över floden.

5

Så vi bara stämplade in och stämplade ut och stämplade in igen. Hela tiden. Om och om igen. Sommaren igenom. Bergström, Sofia och Jag. Det fanns en liten apparat vid dörren, precis till vänster om dörren, dörren in i kaféet. Där stämplade de.

Man tog en bricka ur stället. De tvättades med ånga och var alltid varma och fuktiga. Gick man snabbt de tio tolv stegen till disken hann man precis sätta ned brickan utan att bränna fingrarna. De lämnade avtryck i ångan (fingrarna) som man fick dölja med kaffekoppar och fat. Det fanns fyra sorters koppar och de stora sparades alltid till sist. Inte av någon speciell anledning. Så var det bara. Det hade alltid varit så. Störst sist. Sofia, Bergström, Jag. Koppfat, kopp, kakfat, kaka. Servett, sked, sockerbit. Samma ordning alltid. Sorterade på stigande begynnelsebokstav.

6

Pizzerian låg längre bort på stranden. Kaféet var inte pizzerian. De var på samma strand. De gamla damerna gick aldrig till pizzerian. *De* var på samma strand. ⊛⊛⊛⊛⊛ gick till pizzerian. Där beställde han inte. En päransplit med trafikmärken. Det var då det.

7

Sofia kunde ta oss till nya ställen. Det var Sofia som visade oss till under bron, till det gamla nedlagda mejeriets tomma lokaler där fåglarna satt sina bon och nu låg och ruvade sina ägg, till vassen bortom Bergströms bod. Till alla dessa ställen kunde Sofia leda oss. Lika gärna kunde vi sitta där, vid stranden, nere vid det nedlagda mejeriet, ibland för att byta kläder och hitta

varandra som barn, och bara vara. Världen var som en tavla av Bergström som ännu inte riktigt torkat och nu gned någon en stor och kraftig näve över duken så att alla färgerna flöt samman.

8

Ibland kunde Sofia ta Bergströms penslar och kasta upp i luften, bara för att se hur de landade. Ibland gick hon fram och tillbaka över stranden med bara fötter, upp till kaféet där hon arbetat.

Det var alltid bra att vara med Sofia på kaféet. Sofia hade jobbat på kaféet, nere vid det nedlagda mejeriet nere vid floden. När Sofia tog en påtår var det ingen som frågade om påtåren var en påtår, eller om påtåren var en tretår, eller om påtåren faktiskt var den första koppen kaffe den dagen. Har du?

9

Nere vid floden. Eller snarare där stranden övergick i ett slags sank mark som i sin tur strax skulle övergå i flodvatten. Växte vass. Nere vid floden växte vass. Den var hög och gul och stark och växte nere vid floden. Man kunde gå på en ranglig brygga av gamla trästumpar ut till ett båthus vars svarta tjärpappstak stack upp över ruggarna så att det från stranden såg ut som om det vilade direkt på vassen. Hur det såg ut från andra stranden vet jag inte. Jag var aldrig där. Bergström, Jag och Sofia var heller aldrig där. Vi var här på vår sida om stranden, nere vid floden, vid det gamla mejeriet, i närheten av kaféet där vi stämplade in och stämplade ut och stämplade in igen. Sommaren igenom. På andra sidan fanns andra kaféer. Kanske till och med ett eget mejeri med lastkaj och asfalterad uppfart. Kanske inte.

10

Bergström målade sin båt med lack. Andra lackar sin båt. Bergström gjorde det inte. Han målade den med lack. Målade den med osynliga figurer på båtskrovet. Målade den med lager på lager av tavlor ovanpå varandra i lackfärg. Till dess att båten var ett enda konstverk, en enda tavla och Bergström kunde ta ett steg tillbaka och betrakta den. Vända och vrida på den, betrakta den från alla vinklar. Sedan lackade han den. Som en båt, som ännu inte torkat.

11

Vi skall tala om Jag. Det har talats så mycket om Bergström och Sofia. Något också om mig själv. Jag har vi inte talat om. Jag gick barfota lika ofta som Sofia. Hans fotsulor pressade samman sandkornen när han stegade ned mot flodstranden med jättelika kliv. Hans avklippta byxor fransade sig strax ovanför knäna. På knäet fanns ett fult ärr.

Det såg ut som om huden hade smält. Den saknade struktur. En hårlös fläck där skinnet var synbart sträckt över köttet som bultade därunder. Satte man örat mot Jags ben skulle man höra hur lederna nästan gnisslade när han böjde knäna, foten, tryckte sulorna mot marken som gav vika, sjönk tillbaka för hans tyngd. Hans väldiga kropp.

Jag kommer att dö ung.

Jag kommer att leva länge.

12

Vattnet räckte Jag till byxlinningen. Vätan kröp upp för kroppen, åt sig in i tyget som blev mörkt och klubbade fast över ryggen. Jag stod i vattnet som ett fyrtorn eller som en sådan där påle vid vilken man angör bryggor. Jag var verkligen stor. Ställde jag mig bredvid Jag skulle jag helt försvinna. Jag skulle aldrig försvinna. Till det var han alltför stor.

13

Jag banade sin väg genom vassruggarna. Vattnet räckte honom fortfarande till byxlinningen och med sina väldiga händer föste han stråna åt sidan så att det bildades en smal farled i växtbältet. En tunn strimma av blått, mitt i allt det gula. På hans axlar satt Sofia.

Jag banade sin väg genom vassruggarna. Sofia på hans axlar kunde blicka ut över ett annat hav. Ett hav som sträckte sig längs flodbädden en oändlig längd uppströms och nedströms. För varje steg som Jag tog som satte vattenytan i rörelse böljade det andra havet inför Sofias ögon. Det var aldrig stilla. Inte ens vintertid, när kölden gjutit ett istäcke över floden som pressade stänglarna samman var de stilla. Den delen av floden skulle aldrig sova.

14

Sofia visste det om Jag som lät henne sitta på hans axlar. Varken mer eller mindre. Det var tillräckligt. Vi ställde aldrig frågor så till varandra. Visste vi så visste vi, det vi inte visste visste vi inte. Vilka var vi att fråga varandra. Jag kunde ta Sofias hand i sin stora näve och det betydde ingenting. Där andra såg en man som en man och en kvinna som en kvinna kunde Sofia se sig själv som Sofia genom Jags ögon. Det var inte så. Det skulle aldrig bli så. Jag kunde ta Sofias hand i sin stora näve och det betydde ingenting. Och tur var väl det. Sofia visste det om Jag som lät henne sitta på hans axlar när Jag stegade ned till floden som som djupast räckte honom inte längre upp än till byxlinningen. När Jag vadade genom vassen. Så att Sofia fick se floden i floden. Den flod som aldrig skulle sova. Höll Sofia sitt öra mot Jags ben skulle hon höra blodet forsa fram stötvis genom ådrorna. Höra hur lederna gnisslade, hur det maskineri som var Jag kämpade för att förflytta sig framåt. Lyfta de väldiga benen, måtta och stega. Hur hjärtat kämpade som besatt.

Jag kommer att dö ung.

Jag kommer att leva länge.

15

Strax under brofästet på motsatta sidan växte vassen glesare. Den var smakfullt sparsam, som en nästan kal fläck av rostbrun jord, tillplattad av små händer med långsmala fingrar.

Från bron föll en stor skugga ned över fläcken, över den glesa vassen i vattenbrynet. Vassen var torrare och blekare här. Om Jag skulle kliva ned från båten skulle hans stora fotsulor snabbt sjunka ned i leran på flodbotten. Leran skulle finfördelas mellan hans tår och lösa sig i vattnet så att det blev alldeles grumligt. Ännu längre ned i dyn fanns gamla konservburkar, glasbitar och rostiga spikar. Men ända dit skulle Jag inte sjunka ned. Istället skulle han häva sig upp på den torra marken under den stora skuggan där vassen var blek vass och torr vass. Knäcka vasstråna. Stänka vatten och lera omkring sig och bli stående framför den nästan kala fläcken som små händer omsorgsfullt grävt, täppt igen, plattat till. Förundrad stående.

16

Pizzarestaurangens ägare hade enträget fört upp pizzerian på stranden, utan att den egentligen hörde hemma där, utan att den liksom skulle få vara med,

vara på den här sidan. Damerna på lastkajen vid det nedlagda mejeriet nere vid floden gick aldrig de två hundra meterna till pizzerian, Jag kunde inte tänka sig hur det skulle se ut när de åt pizza.

17

Husvagnens hjul var lika begravda under sanden som Sofias tår där hon låg med ryggen mot solen eller som Jags fötter för varje steg han tog. Den var vit och rundad på det charmiga sättet. Listerna var av metall och sådana att man kunde se på dem hur varma de var trots att vagnen stod till hälften i skuggan av vallen upp mot överfarten. Mot bron.

Däcken var svarta och små. I fårorna samlades sand. Hjulspåren var sedan länge bortnötta, nedgångna, igensopade och överblåsta. Sofia vände sig på mage. Knäppte händerna under huvudet. Blundade.

På långsidan fanns en disk som var fastskruvad i en uppsågad öppning. En köksstol med tre stolpinnar och sits av linoleum var nedborrad i sanden. På andra trappsteget var höjden lagom att låta armarna vila mot den varma plåtskivan som var disken. Där kunde man också köpa, men inte som på kaféet: Där fanns inga brickor; där hade Sofia inte arbetat; där fanns inte fyra sorters kaffekoppar; där stämplade vi varken in eller ut.

18

Under högsommaren var de tomma maskinhallarna i det gamla mejeriet fortfarande kalla. Bergström sade att cisternerna fylldes med regnvatten under sensommaren och att när kölden kom, och floden sov, frös regnvattnet till is, is som spräckte de gamla kopparledningarna. Isblock och isbitar gled ut över det kakelklädda golvet som sandkornen över den asfalterade uppfarten. Ur cisternerna hämtade vi svalt vatten att stänka på våra kroppar när vi var varma. Jag formade sina händer till en spann och sänkte ned dem genom ett öppet brunnslock.

19

Kylan och fukten satt i väggarna. Fåglarna som bodde i taket gjorde sig alltid påminnda. När solen sken in genom de sönderslagna, vinklade glasfönstren i taket ångade det från väggarna, en tunn rök som smög ned mot golvet och bildade där ett hav av dimma som flöt ned i en försänkning och försvann som floden ned i en golvbrunn. Och samlades i väldigt valv under

hallarna. Fångades. Fängslades. Den enda vägen ut var genom ett rostigt rör som löpte under den asfalterade lastkajen, under den gula sanden där Sofia går, ut bland vassen längsmed båtbyggnaden och ut till floden. Vid slutet av röret låg en båt fastfrusen. Det var den båten.

20

Fåglarna ruvade i det gamla nedlagda mejeriets tak. Ställde man Jag på en stege på en cistern skulle man nå dem, men man kunde lika gärna sträcka sig efter solen. Fåglarna vakade över det nedlagda mejeriet; kanske var de gamla maskinhallarna inte vad de än gång varit, men fåglarna var fria att komma och gå som de ville; genom de spruckna takfönstren kunde de när som helst lämna det, maskinhallen som låg ensamt och öde som om det inte längre levde. Kanske var det därför de stannade. För att de inte behövde. Fångslande, inte fångade.

21

När det var riktigt varmt brukade Jag, Sofia, Bergström och jag äta glass nere vid flodbanken. Kaféet nere vid det nedlagda mejeriet, nere vid vattnet hade sån där kul kulglass, där man betalade för lika många kulor som man sedan fick. Pizzerian hade annan glass. Billig glass. Sofia brukade, trots att hon en gång jobbat nere vid kaféet nere vid det gamla nedlagda mejeriet, barfota springa de två hundra meterna för att få tag på en glassbåt, en sån där med jordgubbsylt och chokladrippel.

22

Det var fantastiska somrar, och allt det vi gjorde, allt det som Sofia visare oss, som vi alla var med om att göra, de där fantastiska somrarna, det var vi själva som gjorde de valen. Varje val vi gjorde var vårt. Vem som gjorde vilket val eller hur det gjordes, allt sådant samlades på hög, likt bråtet som en gång fanns i den bod Bergström gjort till båthus. Vi var våra handlingar, det vi valde var vi.

23

Bergström skulle aldrig erkänna att han var sorterad. Bergström var inte sån. Bergström var min vän, vän till Sofia och Jag. Bergström var den som

inte förstod att båten han målade med lack, att den var något alldeles extra. Ingen var sorterad som Bergström. Han hade blivit sorterad, en fantastisk augustidag då allt verkligen flöt ihop; som om världen var en tavla som ännu inte riktigt torkat och nu gned någon en stor och kraftig näve över duken så att alla färgerna flöt samman.

Det var inte så att vi inte gillade de på den andra sidan. Det bara var så. Vi var här, på vår sida. Det var ingenting man talade om. Sorterade, nere vid det nedlagda mejeriet nere vid floden för att byta kläder med varandra.

Kanske var vi alla lika Bergström.

24

Nere vid vassen, vid stranden alldeles utanför Bergströms båthus låg det bråte, det bråte som en gång legat i den bod Bergström gjort till båthus för att sätta lås på, vilket han också gjort. Bergström tog fram sin nyckel, öppnade det lås han införskaffat och tog ur sin bod, ur sitt alldeles egna båthus, hammare, rep, spik, såg. I stigande bokstavsordning. Vi var vi och vi skulle bygga något, något som vi inte visste förren vi gjort det och kanske skulle vi inte vara sorterade. Från det nedlagda mejeriet lyfte fåglarna och gled över floden. Kanske såg de den andra sidan. Vi såg inte den andra sidan, vi tittade inte så noga. Vi var på den här sidan, så var det bara.

25

På sandstranden, med ryggen mot solen, låg Sofia. Hennes fotsulor var vitare än hennes övriga kropp och pekade ned mot vattenbrynet, tårna till hälften begravda i sanden. I hudveckan hade små sandkorn fastnat, små, små prickar över hennes knubbiga ben som tryckts fast av hennes kropps tyngd och som inte skulle lossna förrän hon reste sig och sträckte på sig och kisade mot solen. Med handflatorna skulle hon lätt gnida sig över magen, från strax under bröstet och nedåt.

Hennes bröst var runda och fasta, fasten jag lovat att hitta mig själv som barn och inte tänka på bröst mer. Det var då som Sofia sa det. Vi skulle ta Bergströms båt. Det var en fantastisk augustidag och allt verkligen flöt ihop. Världen var en tavla som ännu inte riktigt torkat och nu gned någon en stor och kraftig näve över duken så att alla färgerna flöt samman.

Gult, nere vid det nedlagda mejeriet nere vid floden för att byta kläder med varandra och därefter ge oss iväg i båten som flutit iland och bärgats av Bergström.

Nere vid floden för att hitta varandra som barn.

26

Ett eller två penselstreck förband stränderna med varandra. De bildade en tunn bro eller spång tvärs över floden. Ännu inte torra ovanpå den blå strimman som flöt fram över duken.

Som små gula droppar rann Sofia, Bergstöm och Jag ut i floden. Löstes upp, tunnades ut, försvann. Allteftersom floden blev klarare och djupare in mot mitten. Mejeriet var ett vitt omålat fält – fasaden vit, fönstren vita, tre blyertstreck som skulle kunna vara fågelvingar.

27

Jag sköt ut båten i vassen. Vattnet räckte honom upp till knäveckan, båt-
huset höjde sig över honom, vassen frasade och knastrade när båten sköt ut bland ruggarna och vattnet kluckade mot båtsidorna. Små rännilar rann in mellan plankorna och ned på durken. Där låg ett öskar i röd plast. På insidan kunde man se hur det gula, nästan bärnstensfärgade limmet pressats ut mellan bräderna av trycket. Klistersträngar som stelnat, torkat och som Sofia kunde bryta loss och smula sönder mellan fingrarna medan hon tänkte på annat. Bitar av torkat klister föll ned på båtens botten, ned i öskaret, på Sofias kläder, på Bergströms grå kavaj som blivit våt av vattnet. Den låg hopknölad under Bergströms bara fötter där han satt, på rorskulden och lossade remmen som knöt fast årorna. Snart skulle solen ha värmt upp den glänsade och nylackade båten. Snart skulle tjärlukten stiga från båtbottnen. Vassruggarna knäcktes mot båtens sidor där den gled ut mot flodens mitt. Där det var djupare och klarare.

28

Brofästet var försjunket i en stor skugga. Vassen växte sparsammare, det var svalare där. En stötta av betong sköt upp ut marken och växte samman med brospannet. Fukten rann på stöttan som på väggarna i det gamla mejeriet. Det gamla mejeriet nere vid floden. På andra sidan floden. Jags, Sofias, Bergströms sida. Min sida. Vår sida. Som den fukten rann fukten på stöttan. Ned mot marken. Ned mot en jordfläck där ingen vass växte. Där tiden fortfarande stod still men verkligheten inte längre var gul. Här var allt grått eller gråare. Vassen sparsammare, glesare, torrare, sprödare, trasig.

Som om världen var ett maskineri som fått rosta ute under sommaren.

29

Som en ännu inte torkad tavla, som sanden där fotspår sköljts bort. Så som det var nere vid floden.

Så var det, och du frågar mig hur det var. Som om tiden inte fanns. Som om du och jag och alla andra. Som en tavla som aldrig skulle torka.

30

Sorterad. Någon hade jagat honom med en stämpel längs vindlande korridorer, i sanden ritat ett märke.

Sorterade. Som barn lekte de i sanden, på ett hav av vass vid floden vid det gamla mejeriet.

Sorterat. Som om inget hade hänt, som om visarna faktiskt inte rört sig. Sorterade, ritat ett märke i sanden.

Pulsslag

1

Jag tror att jag står i ett rum. Åtminstone finns det väggar, men det är svårt att avgöra om det är samma väggar eller andra väggar. Om det är fyra väggar som omsluter "ett rum". Eller om det bara är väggar. Väggar som i t.ex. husfasader. För allt vad jag vet kan "rummet" rymma en hel värld; jag tror att jag sovit på samma plats så länge jag kan minnas, men kanske, när jag rört mig, när jag irrat, att jag aldrig satt min fot på samma punkt två gånger. Jag har aldrig sovit på samma fläck igen. Det är inte gott att veta. Någonstans i mitten finns en hylla.

Jag har minnen av att se. Jag såg. Världen var full av ljus. I blanka ytor kunde jag se mig själv så som jag såg ut – ful eller vacker, mörk eller ljus, man eller kvinna. Vad vet jag vem jag är. Vad jag är. Någon pekade på mig och sade att jag var jag, men hur vet jag att jag är jag när jag lika gärna kunde vara någon annan. Du, till exempel. Hur vet vi att jag är jag och inte du. Jag kanske är du. Jag kanske pratar med mig själv. Och svarar inte. Som en lång inre monolog som jag inte ens lyssnar på. *Kanske som det går till, som vi fungerar. Kanske pratar hjärnan hela tiden, är det det som är tankar. Det enda jag är medveten om är det som jag lyssnar på, det jag skär av av skummet av tankar, det jag smakar på. Eller är allt jag säger allt jag tänker.*

Jag tror att jag såg. Att världen var ljus. Nu ser jag inte. *Eller är världen bara så svart att det inget finns att se.* Jag ser, men jag ser svart. Jag ser **inget**. Jag **ser** inget. *Förstår du.*

2

Så fort jag sätter mig ned, inte koncentrerar mig på någonting speciellt kan jag höra den, över allt annat. Den är inte speciellt hög men eftersom den är inuti mig kan den inte överröstas av något ljud. Den är ofrånkomlig.

När jag hör den önskar jag att jag inte hörde den och när jag blir medveten om att jag inte hör den blir jag skrämmd. Och så pressar jag långfinger och pekfinger mot halsen, strax under käkbenet som jag har lärt mig, känner efter och räknar. En. Två. Tre. Den är där.

Numer känner jag direkt igen på rytmen om den går för snabbt eller om den går lungt och långsamt. Oftast går den för snabbt. Nästan jämt. Jämt. Jag inbillar mig att jag skulle få en mycket lugnare puls om jag bara vilade ut ordentligt. Men det är mer än bara vila. Jag måste lära mig att glömma: lära mig att leva en hel dag utan att stanna upp, trycka fingrarna mot halspulsådern, räkna; leva utan röda märken på halsen, räkna, utan att

förvissa mig om att hjärtat slår som det skall. Och bli lika besviken varje gång. Eller rädd.

Det är som när man blir varse om sina egna andetag. När man tvingar sig att ta ett extra djupt andetag och sedan har svårt att återgå till att inte tänka ”andas in, andas ut, andas in, ...” Man försöker att inte tänka ”andas in”, och så andas man inte in. Inte alls. Och plötsligt måste man tänka ”andas in”. Som att tänka ”nu måste jag sova” när man måste sova. Det går inte.

Jag kan höra dunkandet i bakgrunden och tänka: andas in långsamt; fyll båda lungsäckarna; andas ut. Och höra hjärtslagen. Saktare och saktare när jag andas in, och allt snabbare när jag andas ut. *Vad händer när jag slutar tänka.*

3

Eller så är det bara jag som minns dåligt. Kanske ser jag. Kanske är det som det alltid har varit. Jag minns bara fel. Eller dåligt. *Nu upplever jag att jag sträcker mig efter någonting, känner framför mig, trevar – är det att se.* Jag går in i saker, famlar, tappar, men det har jag alltid gjort. Det betyder inte att jag inte ser. Någonstans i mitten finns en hylla. *Är det mitt sätt att förhålla mig till omvärlden, det som finns utanför, som har förändrats, eller är det jag som minns dåligt. Jag som minns fel.*

4

Bröstkorgen känns så svag. *Eller har den alltid känts så här.* Det kanske den har, och jag har aldrig tänkt på det tidigare. Precis som med pulsslagen. De har ju alltid varit där, men jag har aldrig tänkt på dem. Visst har man hört det dunka i öronen ibland, när man sprungit, när man ansträngt sig, men det har man glömt lika fort som det kom. Nu bär jag det med mig jämt. Jag är medveten nu. Eller så är det något som har hänt. *Är jag sjuk. Är det något som är fel. Eller är jag bara medveten nu. Hur skall jag kunna veta det. Var sitter egentligen hjärtat, till vänster strax under den lilla tappen mitt i bröstkorgen som sägs skall kunna punktera en lunga om man slår hårt på den.* Men smärta kan ju stråla ut, kan kännas som om den kommer varsomhelst ifrån. När man får hjärtattack skall det kännas som strålände smärta ned i vänsterarmen. *Är jag dum som ignorerar det, eller åtminstone försöker. Borde jag berätta för någon, eller inte. Fantiserar jag bara.*

5

Den första tiden vågade jag inte röra mig. Det gör jag nu. Både vågar och gör. Rör mig. Först trevande, men sedan allt säkrare.

Då var jag rädd att jag aldrig skulle hitta tillbaka igen, men sedan märkte jag att världen var betydligt mindre än vad jag hittills hade trott, och att jag skulle hitta tillbaka igen om jag bara försökte. Och att de ställen jag kom till sällan var annorlunda än de som jag från början lämnat. Allt var samma. På något sätt.

6

Jag har darrningar tror jag. När jag ligger till sängs och läser och har en bok mot bröstet hoppar boken till för varje hjärtslag. Så mycket borde det inte skaka så att det märks på boken. Det är bara blod som pressas genom ådrorna, bara blod, inte borde någonting skaka. *Eller är det jag som darrar.* Kanske händer det någonting när blodet kommer till ögonen. Ögonen är väldigt känsliga. *Fantiserar jag bara.*

Eller är det så att det är bekvämt att tro att jag fantiserar. Om jag tvivlar på mig själv, mina egna iakttagelser av mig själv, så länge som jag gör det behöver jag inte ta allt på allvar. Jag behöver inte bli rädd, erkänna att jag är rädd. *Jag vill minnas att det alltid har varit svårt, inte bara för mig, att hålla en pensel stadig utan att skaka, men är det samma som detta.* Ärligt talat finns det så många bottenar att jag inte riktigt vet om det är jag som bara fantiserar eller om det verkligen händer som jag tror händer.

7

Jag har minnen av att vara utanför. På andra sidan. Jag vet inte riktigt [på andra sidan] om vad. Men jag har minnen av att vara där. Jag tror att jag egentligen var där längre än vad jag varit här, eller kanske kommer att vara, och det är svårt att jämföra hur det var då med hur det är nu. Jag minns mina armar, jag minns att de var kraftiga och starka. Jag minns att jag sträckte ut dem framför mig, att jag ibland knycklade ihop något eller spräckte något, när jag lyfte upp det. Att det rann rött blod nedför mina fingrar och droppade ned i sanden. Att det blev små röda streck eller punkter som man kunde sparka över. Jag minns att det var svårt att vinkla huvudet uppåt, att se upp, att solen sken så starkt att man inte kunde se mot den utan att ögonen också började rinna. Droppa. Små mörka streck och punkter av blöt sand bredvid de översparkade röda. Men inte nu.

8

Jag blir väldigt lätt andfådd. Oftare väljer jag att stå i rulltrappan, att inte gå, för att jag blir andfådd bara av tanken på att gå uppför den. Men ibland kan jag gå en mil utan att det är speciellt ansträngande. Jag har en viss rutt som jag går, den är visserligen ganska plan, men det är ändå en mil. Men det är arbetsamt i backarna. Och så har jag fått väldigt mycket gaser i magen. Eller snarare så att jag får luft i magsäcken som måste ut genom munnen. Som en konstant bubbla i svalget som sitter där och ibland tar sig upp. Men det är inte som att rapa. Det är mer som luften av en sur uppstötning. Bränner nästan. Får mig att vilja dricka, och då bränner det än mer. Det är en befriande känsla när bubblan släpper, men när den når munnen är det bara obehagligt.

Jag har läst i böcker om symtom på hjärtfel, arytmi, men jag vet inte riktigt om jag passar in. Eller så är jag bara så rädd att jag inte vågar diagnosticera mig rätt. Jag vågar inte lita på mig själv länge. Jag ljuger så lätt för mig själv, vill så gärna, hoppas. En del av mig är fortfarande optimist, vägrar att ge upp. Antingen är det den enda delen av mitt intellekt som fortfarande fungerar eller så är det den delen som ser till att jag inte får vård i tid.

9

Kanske ser jag inte längre. Kanske att jag såg in i solen så länge att mina ögon brändes sönder. Eller så är allt bara svart. Jag minns att det var så här det kändes att sträcka ut armarna, att gripa om någonting. Jag känner smärtan. Det rinner nedför mina fingrar. Söligt. Smaken av järn. Men mina fötter sjunker inte ned, dropparna lägger sig som ovanpå en glasskiva, och jag kan inte sparka över dem. När jag trampar i dem är det halt, det är som olja. Söligt. Och smaken av järn. Kanske ser jag inte längre, eller så är allt bara svart. Någonstans i mitten finns en hylla.

10

Jag tänker ofta att motion kommer att lösa problemen. Jag borde äta bättre, mer regelbundet. Jag borde röra på mig. Göra litet armhävningar, lyfta litet, promenera mer och kanske jogga litet. Det skulle göra mig gott. Jag hoppas att det kommer att ge utslag direkt. Göra mig spänstigare eller åtminstone friskare. Men när jag gått en mil utan att det är så arbetsamt vet jag inte längre. Det är som om det inte kommit något utav promenaden. *Om det*

inte tröttar ut mig, gör mig friskare eller konditionen bättre, vad skall då krävas av mig.

Jag skulle vilja köpa en träningscykel så att jag kunde träna på den när jag ville. En halvtimme då och då. Utan att behöva gå ut, utan att behöva snöra på sig särskilda skor. Att vara hemma men ändå vara hälsosam. *Men om man, som i mitt fall, aldrig rört på sig i hela sitt liv, är det då för sent.* Man grundlägger sin kondition när man är ung har jag hört. Då kommer jag inte att leva länge. Det är lätt att vara efterklok. Att ifrågasätta val tio år senare. Det är svårt att säga till sig själv idag att göra något för sig själv om tio år. Jag borde pensionsspara också. Men som med så mycket annat är det "imorgon". Det är först nu, när jag börjar känna mig gammal, jag som inte ens är trettio, har smärtor, ryggvärk, känner mig andfådd, först nu som jag börjar tänka på framtiden. Och krasst konstaterar att den kanske inte blir så lång. Det tar nästan emot att tänka femton år fram i tiden. Det kräver en optimism som jag inte har, en sorglöshet. Som om jag vore åttio, som om hälften av mina bästa vänner vore döda och begravda, som om jag levat med döden i flera år. *Men är jag inte för ung för att dö.*

Jag har aldrig rökt. Mer än passivt i allafall. Jag dricker väldigt sällan. Började dricka väldigt sent. Åtminstone i förhållande till andra. *Men är det värt något. Är jag trasig på andra sätt istället.*

11

Om någon bara släppte in litet ljus i min värld så tror jag att jag skulle kunna se. Men kanske bedrar jag mig bara, och hela världen badar i ljus. Det är bara jag som inte kan se det. Kanske är det bara mina sönderbrända ögon som är svarta. Om jag vågade ta på dem kanske jag skulle känna två hålrum.

Om någon bara släppte in litet ljus i min värld så tror jag att jag skulle kunna se. Därför vågar jag inte röra dem.

12

Samma sak är det med smärtorna. Jag får smärtor ibland över hela kroppen. Inte samtidigt. Ibland kan det göra ont i ett ben eller i en arm eller i munhålan. Den kommer och går. Jag har ont flera gånger om dagen. Det är svårt att säga om det skall vara så. *Varför har jag ont.* Det är en smärta inuti mig. En smärta som sitter i köttet. Det är inte som ett blåmärke, eller ett slag, den smärtan är nästan behaglig.

Det är inte den här. *Jag försöker analysera den, försöka förstå om jag gjort något för att förtjäna den – har jag burit tungt, har jag trampat fel, har jag ansträngt mig. Eller har alla ont någonstans. Har alla smärtor ibland, eller är det bara jag.*

Eller så har jag kommit över toppen på min fysiska kurva. Jag kommer aldrig att må bättre än vad jag gör idag. Nu kommer krämporna, allt det som kompenserats för av min ungdom kommer nu att ta ut sin rätt. Jag måste sova mer. Kan inte hålla igång som förr. Har svårare att förstå, ta till mig något nytt.

13

Jag tar på min kropp, jag tror att jag tar på min kropp. Jag kan inte se den. Jag tror att jag inte kan se den. Eller så ser jag på min kropp, men tar inte på den. Kanske är det mina händer eller min blick som tar på mig, ser på mig. Jag vet att det är min kropp, för jag märker av ett lätt tryck, där mina händer eller mina blickar far fram. Är det så här jag känns. Är det så här jag ser ut. Olika delar känns annorlunda. Hårda, mjuka, kurviga, kantiga. Huden sträv. Huden len. Hår. *Känner jag i kroppen eller är det ögonen som äter mig, som får mig att känna i kroppen. Allt händer ändå i mitt huvud, händer ändå på en enda plats. Är det min kropp som är jag eller är det min hjärna, eller mitt jag. Är rummet bara en behållare, är rummet som min kropp, är rummet min kropp. Eller är jag bara kött.*

14

Och märkliga tvångstankar. Jag kommer på mig själv med att titta på bröst-
en på kvinnor, helt ofrivilligt, kanske för att jag vet att jag inte borde. Men så tittar jag fast jag inte vill. Det buktar under en tunn t-tröja. Än sen.

Jag ser på kvinnor och undrar om de kan höra vad jag tänker. Ibland känns det så. Man står nära, alldeles för nära för att jag skall tycka att det är behagligt egentligen. *Vore det så konstigt om de kunde höra vad jag tänker. Eller är det bara för att jag skäms för vad jag tänker som jag är rädd att mina tankar inte skall vara bara mina.* För tänk om alla som stod runt omkring kunde höra vad jag tänker!

Ibland känns det så. Hon vänder sig om och ser på mig och jag blir övertygad om att hon vet. Som om hon kunde känna mina blickar över sig, eller se sig själv som jag ser henne, med mina ögon. Det är kusligt. Att man inte ens skall få ha sina egna tankar för sig själv.

Jag vet att det är dumt, men tänk om det bara är så. *Hur skall jag kunna veta.* Jag vet ju inte hur andra människor fungerar. Att tro att alla människor fungerar likadant verkar nästan lite för banalt, tycker jag.

15

Någonstans i mitten finns en hylla. Jag lade in mig på sjukhus. De satte slangar i mig, överallt, i näsan, i armvecket, en på handens baksida. Jag lade in mig på sjukhus. Jag skrev under på två ställen, fick behålla en kopia. Sedan kopplade de in slangarna. Jag skulle svälja ett piller. Det skulle sväljas helt och jag fick inte tugga det. Mannen räknade upp pengarna. Det var sedlar, frasade mot varandra när han räknade dem. Som min puls. En. Två. Tre. Jag fick vatten att skölja ned pillret med. Sedlarna. Han vek ihop dem efter att han visat dem för mig, visat att beloppet stämde, att summan av sedlarna var lika med den summa som jag skulle få. Någonstans i mitten finns en hylla. Jag lade in mig på sjukhus. Överallt, i näsan, i armvecket, en på handens baksida. Nästan fyra tusen. Inga biverkningar. Ingen hade någonsin blivit dålig. Allt var bra. Bara jag svalde det helt, sköljde ned med vatten i ett vattenglas. Ingenting skulle gå fel. Eller gå galet. Någonstans i mitten finns en hylla. Så är det bara. Jag hade kopian i innerfickan på min rock. Den var i garderoben, hängde på en krok på dörrens insida. Jag hade vita sjukhuskläder. Jag hade tofflor. Skorna stod på garderobens botten på en tidning. Halsduken på hatthyllan. Nästan fyra tusen. Överallt.

16

Jag menar, det skulle ju kunna vara så att jag är ”den enda” som faktiskt existerar. Tänk om hela världen är ett enda stort experiment. Jag kan ju vara den enda människan som faktiskt existerar. Alla andra kan ju vara i maskopi, kanske finns det kameror eller mätinstrument överallt som monitorerar mig, övervakar mig, hela tiden. Som om jag vore en labbråtta i ett experiment. *Är det därför som jag har lyckats så bra i livet hittills.* För inte har jag egentligen förtjänat att komma dit jag har kommit. *Eller har jag det.* Det känns inte så för mig. Det känns som om jag sitter här i den här situationen nästan som om jag hade lurat den till mig. Det har gått för lätt alltihop.

Möjligheten finns ju. Möjligheten finns ju att jag är den ende eller en av de få som faktiskt existerar. Att alla andra är som om de vore läkare eller övervakare eller forskare. *Visst är det en löjlig tanke, men hur fan skall jag kunna veta.* Det går ju inte precis att fråga någon. Även om jag vet att det

är en löjlig tanke. *Men varför tycker jag det. Varför har jag fostrats till att tycka det.*

17

Jag tar av mig om fötterna och sätter mina nakna hälar mot marken. Som på sjukhuset är det kakelklätt och kallt. På golvet är det kallt. På marken är det kallt. Någonstans ifrån brummar det. Som från ett luftintag. Överallt. Eller så är ljudet inuti mig. Bakom varje pulsslag. Som tinnitus. Tystnaden som jag inte kan höra. Tystnaden som du hör men som Jag inte hör. Han vet inte om den. För honom finns den lika litet som rätt eller fel.

Som tinnitus, tystnaden som inte är. *Är det bara jag som hör det här.* Eller så är det en telefonlur. Som någon glömt att lägga på. Någon som har lagt på men missat. Man hör ju inte, först, det är först efter ett tag man hör. När det är tyst. Riktigt, riktigt .

18

Och det blir så mycket svårare att prestera något. *Alla idéer, all kreativitet man hade, alla vansinniga idéer som man genomfört – var det allt man hade att ge. Var det allt jag hade att ge. Är jag alltså "slut". Jag kan fortsätta som jag har börjat, men att bara förlänga, töja ut, utan att lägga till, utan att komma med något nytt, vad är det värt. Vari ligger glädjen i det.* En dag tröttnar man på att bara äta köttbullar. *Och vad händer då.*

Än sen.

19

Det är ensamt. Nu har jag sagt det.

20

Och är jag så bra som jag tror att jag är. Visst är det lätt att sitta på sin kammare och tycka att det man gör är bra. Att man är duktig. Att man är den enda människan i hela världen som är smart. Att det inte finns någonting i hela världen som man inte skulle kunna slå sig på om man bara var tillräckligt fokuserad. Det är som när man var liten, egentligen. När man intalade sig själv att man kunde bli både astronaut, president och vad fan som helst. *Eller hur.* Det är alltså likadant idag, men det är bara det att

man har andra mål. Som verkar lika rimliga för mig idag som det var att bli astronaut för femton år sedan. Men som i själva verket är precis lika befängda som de målen. Förmodligen. Man rackar ned på andra människor, på deras tankar, på vad de gör, men i själva verket är man säkert lika banal själv. Det är bara det att sig själv förstår man. Sin egen smärta eller ångest eller vad det nu är är ju verklig, påtaglig, djup, genomtänkt. Så är det bara. Det vi sågar är säkert lika bra som det vi själva gör. Vi är bara oförmögna att förstå, oförmögna att sätta oss in i de andra människorna. Att se genom någon annans ögon.

21

Repetetativt. När det fanns ett vi. När jag inte bara var jag utan en del. En del av någonting större, en del av något som var **mer**. Vi. Vi ville så mycket mer än bara vara. Vi ville gå framåt. Vi ville inte sitta ned, bara plaska med våra fötter i vattnet, inte bara sitta. Vi satt aldrig – vi stod. Vi gick aldrig – vi sprang. Vi talade fort och sade allt som behövde sägas med precis de ord som behövdes. Inte mer. Aldrig mer. Vi trodde inte att en dag skulle allting vara sagt, som om livet var en tavla, eller en text, och nu hade någon dragit det sista penseldraget, satt den sista punkten. Det fanns inte mera framåt att gå. Vi hade drivits till slutet, till vägs ände. Vi splittrade oss, vi var slut, vi blev Jag, eller Sofia, eller Bergström. En och en. Mol allena.

Det är så mörkt. *Eller är det*. Jag är så ensam. *Eller är jag*. Jag har bara fötter mot kakelplattor. Jag går. Jag stöter emot. Jag famlar. *Är världen så liten att den kan konsumeras. Att den kan ta slut. Att för de som går fort räcker den inte till. Den tar slut*. Jag kliver över kropparna på de som skyndar långsamt. Sådan är jag – sådana var vi. Men vi finns inte mer. För mig finns bara jag.

22

Betyder det att allt jag skjutit på framtiden plötsligt blir osäkert. Förmodligen. Eftersom jag inte kan se mig själv i livet om bara några år – hur skall jag hinna med allt. Vad har livet då haft för mening. Eller har livet endast mening i relation till vad jag drömmer att jag skall hinna. Och hur skall jag hinna hinna.

De här tankarna får mig att tänka på min puls. *Kan jag höra den. Hur slår den. Varför saktar den in när jag andas in. Är det normalt. Slår hjärtat verkligen i takt, eller skall det slå olika, litet beroende på.*

För att få leva så länge som jag behöver, vad måste jag göra. Kan jag leva så länge. Måste jag leva med döden. Kan jag motionera mig ifrån döden. Kan jag banta mig ifrån döden. Kan jag medicinera mig från döden.

23

Någonstans ifrån kommer ett ljud. Hörs ett ljud. Det låter som om det skulle vara någon annan. En annan människa. Kanske.

Någonstans i mitten finns en hylla.

Jag skulle gärna träffa en annan människa. Prata med om mina problem. Någon som lyssnar och som förstår. En du. En du som inte är jag. Som jag vet inte är jag. En du som jag kan känna eller se. Tala med. Tala till. Någon **annan**. Ett annat liv.

Men det är så mörkt. Eller är det jag som inte ser. Jag skulle vilja träffa en annan människa. Kort, helt hastigt. Eller för alltid. En annan röst än min egen. Andra tankar. Något som kan få mig att glömma **en två tre** för ett tag, lyssna någon annanstans än inuti mig **en två tre**, någon som kan se eller känna mig, som kan tala om för mig hur det är. *Ser jag. Eller är det bara så svart.*

24

Det är samma sak med känslor. När man analyserar sina känslor, eller mina känslor i allafall, känns det som om allt bottnade i egoism. *Inte alla, ibland kan jag verkligen känna, starka känslor, men är de de enda känslorna som kommer fram.* Jag läste någonstans att psykopater helt saknar känslor för sina medmänniskor. *Är jag sådan – eller åtminstone har sådana drag.* Än sen. Jag kan älska för att det är härligt att bli älskad. Och så vidare. *Men är det bara egoism. Eller är det kanske så alla fungerar. Är alla som jag. Är jag som alla andra. Är alla bara egoister i grund och botten.* Kanske har vi de starka känslorna, de riktigt starka, som bara kommer fram ibland. Kanske. Kanske inte.

Jag tror inte att någon skulle hålla med om att jag har psykotiska drag, men de vet ju inte hur det känns. På samma sätt som jag inte vet hur de känner och tänker. Jag är uppfostrad till att ta hand om andra, har lärt mig skilja fel ifrån rätt. Det finns ju inga mänskliga rättigheter andra än de som vi kommit överens om. Det finns ju inget objektivt rätt eller fel. Något som är sant eller falskt. Det är ju bara ytterligheter, extrempunkter på en kurva. Definierade genom sina relationer till varandra. Nyfödda barn kan omöjligt

veta vad som är rätt eller fel. För det finns inget sådant.

25

Jag får vatten på mig. Det kommer uppifrån. Smakar salt. Det droppar bara här. Regelbundet, som pulsslagen när de är som långsammast, en droppe i sekunden precis, om det här [...] är en sekund, förstås. Ljumma, salta droppar. **En två tre.** Bara precis här droppar det, ingen annanstans. Det är droppar. Inte regn. Och bara här. Här, precis här droppar det. Slår mot mig, stumt, eller mot kakelplattorna, smackar, slår i, stänker på mig. På mina ben. Mina ben är bara. Eller så är kläderna så tunna att det känns igenom. Jag vet inte. Kan inte känna. Eller se.

Salt dropp någonstans ifrån.

26

Jag menar, jag skulle så gärna vilja bry mig om andra människor. Jag tror att jag gör det. Jag tror att jag inte gör det. Jag skulle vilja bry mig. Ibland känner jag att jag skulle vilja tro på något, att det skulle finnas något i mitt liv att utgå från, något som var rätt. Som var rätt. Som att tro på Gud. Inte nödvändigtvis Gud utan någon annan gud, vilken gud som helst.

Men då kan man lika gärna vara död. Så som jag har sett ned på troende. Som leds blind, som har en större makt över sig än sin egen vilja. *För vad är man utan egen vilja.* Ingenting. Absolut ingenting. Man kunde lika gärna vara en robot. Man kunde lika gärna vara död. Kall och **död.**

Men jag skulle vilja bry mig om andra människor. *Men är inte det precis som att vara troende. Att veta att det är rätt att bry sig om andra människor, att behandla andra människor väl, är inte det samma sak som att lyda något gudomligt påbud.* Visst är det. Hur man än vrider på det, hur jag än vrider och vänder på det, är det bara jag som är inskränkt. Allt är samma. Jag kan inte förkasta ett och älska ett annat. Men det är så jag lever. Så alla lever. Fel. *Finns det inget sådant.*

27

Om det inte är ett rum. Det ekar. Jag kan höra ett återskall. Från min egen andhämtning, hastig, jag blir lätt andfådd nu, eller en hostning eller så. Återskall. Någonstans ifrån. Jag kan höra ljuden. De är mina. *Är de mina.*

Jag vill att de skall vara någon annans. Inte mina. Någon annan med andra tankar, annan röst, som kan se mig, känna mig, vara vi. Vara vi med mig.

Ett svagt eko, ett svagt ljud i ett rum. Ett rum eller en värld. Är det ett rum är det rummet min värld. Jag går, snavar eller halkar.

Du tror att jag lever ett lyckligt liv

Du tror att jag lever ett lyckligt liv. När jag var liten brukade min mamma köra ned mig till floden. Sanden var kall och full av sten, inte alls som sån där strand som man drömde om. Ofta kunde jag se barnen leka på den andra sidan floden. Självt lekte jag aldrig. Ibland kom mamma och hämtade mig. Ibland glömde hon.

Jag tillhör den där generationen som växte upp med ”Fem myror är fler än fyra elefanter”. Jag sade ofta fel, utan att lägga märke till det bytte jag ut ordet fler till mer, så att istället för ”Fem myror är fler än fyra elefanter” sade jag ”Fem myror är *mer* än fyra elefanter”. Är det så?

Trots allt brukar jag använda min barndom som inspiration när jag skriver. Jag drömmer ofta om min morfar. Min morfar dog 1967, jag träffade honom aldrig. Ändå har jag en klar bild av honom. Min mamma sade häromåret, ”nu är jag äldre än pappa var när han dog”.

Där min mamma jobbade skulle man stämpla in. Min mamma stämplade in, stämplade ut, stämplade in igen. Det var ett enormt kontorslandskap. Allt är så stort när man är liten. Min mamma satt vid en grönsvart terminal och skrev gröna ord mot en svart bakgrund. Ibland, när hon inte arbetade med sin dator (hon sade alltid ordbehandlare) fick jag skriva på den. Jag hade inget att skriva, men skrev ändå. Nu måste jag skriva när jag inte har något att skriva, och nu får jag inte skriva någonting. Då skriver jag om min barndom.

Vem vet om det här är min barndom, det kanske bara är en barndom?

Ofta, när jag var i sådana här pressade lägen kunde jag känna mig sorterad, som om verkligheten hade bestämt sig för vem jag var, vad jag skulle prestera och när. Som om jag stämplat in. Som om någon tagit fram en stor stämpel och stämplat mina texter, mitt pass, mitt liv, min mamma, min barndom, min morfar. Gröna ord mot en svart bakgrund. Vi kunde springa mellan arbetsplatserna, längs mattorna som lagts ut i gångarna, som alltid gav stötar så fort man nuddade metall. Vid ett skrivbord sorterades det. Vid ett skrivbord stämplades det. När jag var liten fick jag alltid hänga på min mammas arbete. Jag hade alltid en klar bild av vad en chef var. Det var mammas chef. En chef var alltid rund, hade mustasch och blont hår. Precis som min far, men min far var inte chef. På en hylla stod gamla pärmar med olika färger på ryggar. Gula. Gröna. Brun. Röda. Min mamma brukade ta hem pärmar som blev över, men aldrig i samma färger. Ibland fick jag önska mig en färg. Då fick jag en pärm i den färgen. Det fanns alltid många pärmar över. I källaren fanns det pärmar, de pärmar som var över. Min mamma jobbade i ett kontorslandskap, ibland var jag där, ibland körde min mamma ned mig till floden. Mammas chef tog sig för bröstet. Sen fick mamma en ny chef. Jag frågade mamma vad som hände med mammas chef, men

mamma sa bara att han bytt jobb. Min mamma sa att morfar tog sig för bröstet. Jag kommer att dö ung. Jag kommer att dö ung, och jag kommer inte att ha hunnit skriva klart att det jag vill säga.

Jag tror jag har magsår. Jag tror att jag håller på att få magsår. Jag borde sluta jäkta. Jag borde ta det lugnt. Jag borde sluta dricka kaffe. *Vid det här laget är det väl förresten ändå dags för en till kopp kaffe.* Jag kanske borde lägga in mig på sjukhus. Jag kanske borde sjukskriva mig. Jag kanske borde sluta med det här. Jag kanske skulle ta och göra nåt helt annat. Hur vet man egentligen att man har magsår? Vad är symptomen för magsår? Igår hade jag ont i magen efter att jag hade ätit. Inte kunde jag sova heller. Jag hade en jättehemska natt, låg bara och tittade upp i taket. Är det de rätta symptomen? Eller är det när man har skitont i magen? Ska man ha skitont i magen två dagar i rad? Hur skiljer man då egentligen magsår från gallsten eller något sådant? Ska man ha sura uppstötningar? Det har jag ibland. Eller ska man hosta blod? Tänk om jag skulle göra något annat isättillet. *Men vad skulle jag göra då.*

Vad vill jag säga? Är fyra elefanter *mer* än fem myror? När jag var liten stod jag på stranden och kom på en massa saker som jag skulle skriva, men vad var det jag skulle skriva? När jag var liten ritade jag världar i stranden, i den kalla, steniga sanden, så att jag gjorde illa mig, så att det kom blod. När jag var liten var sanden alltid för varm eller för kall, som mattan som alltid ger mig stötar, så att jag inte kan öppna dörrar utan att få en stöt.

Ibland pratar mamma om pappas begravning.

Mot väggen stod skrivaren. Skrivaren var en enorm sak med plasthölje runt sig för att inte störa alla som arbetade. Skrivaren lät. När jag skrev ut mina texter som jag skrivit i grönt mot svart bakgrund på mammas ordbehandlare tog jag av höljet och skrivaren knattrade över hela kontorslandskapet. Du tror att jag lever ett lyckligt liv.

Jag möter mina dödlinjer, jag lever på stranden utan att jobba. Min mamma jobbade i ett kontorslandskap. Min morfar jobbade när han var ung, innan han blev så gammal som han är nu. Då slutade han tvärt. Han stämplade ut. Sofia satt med sin stämpel. Hon sorterade papper. Jag kommer sortera papper. Jag kommer inte möta min dödlinje och jag kommer få sortera papper. Du tror att jag lever ett lyckligt liv.

Mammas chef lade in sig på sjukhus. Mamma fick en ny chef. Jag är min egen chef. Jag springer. Kontorslandskapet är så stort, så stort när man är liten. Jag springer, och under mig dansar mönstret på mattan som lagts fram på golvet. Jag är inte sorterad. Jag kan inte bli stämplad, sorterad, katalogiserad, kategoriserad, förstenad, försenad. Jag kan inte bli lagd på hög, lagd på sjukhus, lagd på is, uppskjuten, försenad dödlinje, förskjuten

morgondag. Jag springer. Du tror att jag lever ett lyckligt liv. Jag springer, mattan under mina fötter dansar, lever sitt eget liv, ett lyckligt liv. Skrivaren skriver ut mina texter, mina tomma, innehållslösa texter, precis som den här texten. Det är inte alls skrivare som skrivare ser ut i dag. Den här skrivaren är ett berg, den låter som inget annat och den stör alla i hela kontorslandskapet, alla tittar på min mamma som tagit hit mig. Min mamma tittar på mig. Chefen tittar på min mamma. Jag springer. Min mamma brukade köra mig till stranden. När min mamma var liten brukade hon jobba på ett kafé. Det ringer. Morfar lade in sig på sjukhus. Mamma lade in morfar på sjukhus, men då var det redan för sent. För mig är det inte för sent. Du tror att jag lever. För mig är det sent, men inte för sent. Min mamma lade in sig på sjukhus. Jag kommer att springa. Om det någon gång börjar brinna, skall du springa mot närmsta nödutgång. Om möjligt, andas via en våt näsduk. När jag hade varit vid stranden brukade min mamma göra rent mitt ansikte med en våt näsduk. Om möjligt, andas. Om det börjar brinna. Jag springer. Jag tar mig för bröstet. När jag var liten sa mamma att morfar hade tagit sig för bröstet. Du tror att jag lever ett lyckligt liv. Jag försöker. Jag lever ett lyckligt liv. Jag är inte sorterad. Jag skriver mina texter och jag håller mina dödlinjer och jag är lycklig. Jag lever ett lyckligt liv. Det gör jag.

Om det någon gång skulle brinna är det viktigt att du inte drabbas av panik. Stoppa fötterna i skorna som jag vet att du tar av dig när du sitter där, lämna allt du har för händer och gå långsamt mot utgången. Använd inte hissen. Spring inte. Gå lungt och långsamt. Andas lungt. Röken stiger och pressar den friska luften mot marken. Du kan krypa. Andas genom en näsduk om möjligt. Metallföremål hettas lätt upp, känn på dörrhandtag och ledstänger. Om dörrhandtaget är hett finns öppen eld på andra sidan. Det sista du vill göra då är att mata den med mer syre. Det sista du vill göra då är att öppna dörren. Slå inte sönder rutor. Den luft som finns inuti byggnaden är den enda luft du har att tillgå. Spring inte. Arbeta dig nedåt mot markplanet. Ta din tid. Röken stiger uppåt.

En dag vaknar Sofia. Hon kommer att titta upp i sitt tak och rannsaka sig själv. Hon kommer att fundera på var i sitt liv hon har hamnat. Hon kommer fundera på hur det kunde bli så här, var saker och ting hade kunnat gå annorlunda, om det var några definitiva val hon någonsin gjorde eller om det bara var så att hon sakta men säkert hade glidit in i den roll hon nu hade. *En dag vaknar Sofia.* Hon kommer att inse att hon är på väg till jobbet, igen. Hon kommer att tänka på alla de kalla morgonarna hon varit på väg till jobbet, hon kommer att tänka på alla de morgonarna hon tittat upp i taket och rannsakat sig själv. Säkert kommer hon tänka på sin äckliga chef, med orakad haka och illaluktande andedräkt. Säkert kommer hon att tänka

på sitt barn, som säkert har en dagmamma som alltid är sjuk som gör att hon själv måste lösa var barnet ska ta vägen. *En dag vaknar Sofia*. Hon kommer tänka på kaffet på jobbet som alltid är för dåligt. Hon kommer att tänka på skrivaren som alltid låter för mycket. Hon kommer att tänka på den monotona skärmen som alltid gör att man får ont i ögonen när man använt den för länge. *En dag vaknar Sofia*. Hon kommer att tänka på sin bror som sökte sig själv som barn. *En dag vaknar Sofia*. Hon kommer att springa hemifrån och ge sig iväg för att aldrig mer komma tillbaka. Så skulle hon reagera. Så visste hon att hon skulle reagera. Kanske inte idag. Kanske inte imorgon. Kanske. *En dag vaknar Sofia*. Hon hade blivit sorterad. Hon skulle inte kunna hinna undan. Världen hade lagt henne i ett fack. Idag fanns hon här för sin bror men imorgon var det hon mot världen. Doktorn skulle inte säga att den var godartad om det inte var så. Som om Sofia hade lagt in sin bror på sjukhus och nu skar läkarna med sina skalpeller så att Sofias brors färger flöt samman. Sofia lade in sin bror på sjukhus. Ändå försvann den inte. Sofia kunde inte mera. *En dag vaknar Sofia*. Hon skulle komma att titta i taket och fundera. Hon skulle inte få leva ett lyckligt liv. *En dag vaknar Sofia*. Hon skulle inte få leva ett lyckligt liv. Sofia kommer att springa hemifrån rusa ut och ge sig iväg för att aldrig mer komma tillbaka. Hon skulle aldrig mer dyka upp på sitt jobb. Du tror att hon lever ett lyckligt liv? Sofias bror hade något i sitt huvud. När de tog ut den, efteråt, var den stor som en hasselnöt. Ibland, när Sofia tänkte på det, kunde hon inte mera.

Högarna kommer att växa. Växa sig större. Papper kommer att ligga mot papper, skava, blanketter, fax, kopior, original, skiljeark. Till slut kommer jag att tvingas göra två högar, två torn av papper, bräckliga, lutande, spräckliga. Olikfärgade. Olikformade. Ifyllda. Oifyllda. Korrekt ifyllda. Felaktiga. Trasiga och hela. Och i mitten skrivmaskinen. Från den högsta högen, som är så hög nu att jag måste ställa mig på stolen för att nå toppen, tar jag det översta arket, fast det alltid är det mittersta jag vill åt, stoppar det i skrivmaskinen och för spaken åt sidan så att valsens villigt följer efter och stannar med ett pling. Typerna kommer att fastna i färgbandet och när jag måste pilla bort dem kommer jag att få svärta över händerna, över fingertopparna, så att jag lämnar svarta fingeravtryck efter mig överallt där jag tar, små signaturer på blanketterna och papperena som blir solkiga att jag måste tvätta dem, och knattret från maskinerna som gör mig tokig, och överallt svarta fingrar på mina papper, min namnteckning på allt jag tar i, sotiga fläckar av svärta och svett, och knattret från skrivmaskinerna som gör mig tokig. Jag fuktar min näsduk med vatten inne på toaletten, blöter ena hörnet, försiktigt bara, och tvättar papperena. Svart vatten rinner över porslinet. Näsduken blir svart och smutsig. Papperet fnasar. Små korvar av

blött papper över hela handen, små rullar av smutsigt, uppmjukat papper som sitter fast fast jag skakar handen. Jag tvättar alla papper. Jag kommer att tvätta alla papper. Och utanför växer kön längre och längre och längre och längre och längre. De knackar. Ivrigt, vill in. Jag försöker tvätta handfatet från svart vatten, tar i tvålen, halkar slinter, in under bakom toalettstolen. Ut igen. Smutsig, dammig. Hårstrån och boss. Överallt. Ingrott. Tvålen smutsar ned mina händer. Mina händer som är våta och som lämnar blöta avtryck på handtaget när jag går ut, på handtaget så att kvinnan efter mig kommer att undra när hon tar i det med sina smala, smidiga, rena händer. Rött nagellack. Jag kommer att gå tillbaka med mina papper, sätta mig på stolen, stolen som knarrar under mig och tornen av papper som rasat, eller har någon rasat dem, när jag var borta. Jag kommer att lägga de blöta och solkiga papperena på mitt skrivbord, böja mig ned och krypa över golven. Jaga papperena som är överallt. Som tvålen på toaletten. Skoavtryck. Då kommer de att stå böjda över mig, både två, kanske även *han*, böjda över mig, akta sig för att inte kliva på papperena och bekymra sig. Högre än nyss papperstornet, allesamman. Titta ned på mig och bekymra sig. Rynka pannan i veck och fråga hur det är med mig. Om det händer ofta, eller sällan eller bara när de är där. När *han* är där. Jag kommer att resa mig, mina byxor kommer att vara fulla av golvsmutts. Hälsar med en blöt, smutsig näve. *han* kommer att hålla en näsduk emellan. Ren och vit.

Doktorn skulle inte säga att den var godartad om han inte visste det.

Han kommer att hålla om ena bröstet med en kraftig näve, så att mina bröst känns för små, så att de försvinner i hans handflata. När han slitit av mig mina kläder, mitt linne, min BH kommer han att placera ena handen över mitt vänstra bröst. Bakifrån. För det är så han vill ha mig. Han sitter i sin stol bekvämt tillbakalutad och jag över honom, med ryggen mot honom, stående med böjda knän. Han klär av mig. Hastigt, argsint, sliter i mig så att jag nästan ramlar. Mina armar böjs bakåt när han drar av mig linnen. Kjolen och trosorna har han redan tagit av mig. Han har sagt till mig att han tycker att den vackraste delen av en kvinna är den lilla kullen, när man ser den bakifrån, mellan benen, några små hårstrån som spretar som en korona. Den lilla skåran i mitten. Jag står hukad över honom, våldsamt avklädd, naken och frusen, med ryggen mot honom. Och nu känner jag hans hand. På min axel, hans händer på båda mina axlar som trycker mig nedåt, bestämt och oundvikligt och som får mig att sätta mig på honom, i hans knä, att svälja honom. Hans hand glider ned över min vänsterarm och stannar mitt på överarmen. Dröjer sig kvar och sedan kasar den fram över mitt vänstra bröst. Fångar det och håller det. Det försvinner. Så sitter vi längre. Rör oss. Du tror att jag lever ett härligt liv.

Det var inte jag som bestämde att jag skulle gå på alla de där körerna, men det var bara då de ställde upp och körde mig fram och tillbaka med bilen. Fram och tillbaka, mellan den kalla stranden, mammas jobb, mellan körerna, mellan min bror, mellan dagmamman. Och om det börjar brinna nu, då kommer jag inte att hinna ut. Jag har inte ens en blöt näsduk. Det finns ingen nödutgång. Jag springer. Mönstret på mattorna leker, men jag skulle inte hinna ut i tid. Om det brann. Om jag inte skulle hinna med mina dödlinjer. Det Sofias bror hade fick honom att sakta men säkert tappa det som gjorde honom vuxen. Till slut var det som om han blev ett barn igen, såsom Sofia hade kommit ihåg honom som barn. När deras mamma hade kört ned dem till floden. Som om han hade sökt sig själv som barn. Du tror att jag lever ett lyckligt liv. Du frågar vad jag heter, och har du inte lyssnat på det jag har sagt ska du inte fråga. Du tror att du känner mig. Du tror att jag lever ett lyckligt liv. Pärmarna skiftar färg. Jag springer. Jag passerar de gula pärmarna. De röda. De gröna. De bruna. Pärmarna skiftar färg. Igen. Som det var nere vid floden. Som när floden sov och min syster och jag nästan gick ner igenom isen. Jag sitter vid min skärm och kan inget annat. Grön text på svart bakgrund. Om brandlarmet går nu kommer jag inte att hinna ut i tid. Jag måste ta mig ut. Jag står vid kopieringsapparaten. Jag lyfter av plasthöljet av den enorma skrivaren. Jag sorterar papper. Jag stämplar in och ut och in igen. Jag förväntas uppfylla mina dödlinjer. Sådant är mitt liv. Så förväntas det av mig. Du tror att jag lever ett lyckligt liv. Jag sitter med möjlighet att avancera. Jag kan bli min egen chef, Jag kan få en bättre plats i kontorslandskapet. Jag sorterar. Jag blir sorterad. Jag jobbar här. Jag jobbar där. Jag är någon annans chef. Jag är inte någon annans chef. Jag tittar upp i taket utan att kunna sova. Jag tittar upp i taket, och det är dags att gå till jobbet. Jag kan inte sova. Jag kan inte andas. Jag tar mig för bröstet. Jag är sorterad. Du tror att jag lever ett lyckligt liv.

Tänk om barnet tog skada av ultraljudet?

Jag vill inte tänka på bröst mer. Jag förstår inte varför de fastnar på näthinnan, men jag vill inte tänka på bröst mer. Jag kan inte begripa. Hur kan jag vara så fascinerad av kött, inte ens kött utan fett. Martin säger att det är ett beting, men jag vet inte. Jag vill inte tänka på bröst mer. Jag vill inte. Inte bara bröst. Utan jag vill inte. Inte alls. Jag vill vara precis vem som helst, kunna berätta för vem som helst vem jag är, vad jag gör. Utan att skämmas. Inte som det är nu. Jag kan inte förstå hur jag kom att hamna i den här situationen, inte alls. Jag var aldrig speciellt intresserad när jag var ung. Jag kunde inte bry mig mindre. Jag spelade fotboll, litet gitarr. Kvinnor, eller tjejer, var ju ingenting man brydde sig om. Det var först senare. Jag skulle vilja bryta mig loss, bli den jag vill vara. Den jag

är. För djupt under skalet anar jag en annan människa. En riktig människa, någon som till och med jag skulle kunna älska. Någon rätt. Men det är svårt. Jag syns ju. Jag är med. Filmerna jag gjort. De kan ju inte raderas ut. De finns i tusentals hem, tusentals män har sett min säd sväljas. Tusentals män har sett mig komma. Igenkännandena på stan är värst. Man ser att de vet, tummen upp, blinkningar. Frågorna, hur det är – vad fan tror de? Tänk dig själv åtta orgasmer på ett morgonstånd. Då förstår du.

Du tror att jag lever ett härligt liv? Så är det inte. Jag önskar jag levde ett härligt liv, men det är inte sant. Om du bara visste.

Pappa blev 53 år gammal. Självt är jag inte ens trettio, men det är inte det det handlar om. När pappa tog sitt liv gjorde han det för att han inte ville leva det. Inte med mig, inte med oss, inte med sig själv. Han stod inte ut med sig själv. Efter att han slagit henne och han suttit ensam i garaget i nästan två timmar och gråtit beslutade han sig för att gasa ihjäl sig. Bäst som skedde. För alla. Han rådde inte för det, sade han, att han inte kunde hjälpa det, att han slagit in på ett stickspår som bara gick åt ett håll, att han inte var stark nog att gå i uppförsbacke. Det var som sådana där påstillförslutare som jag brykade strypa mina kramdjur med när jag var liten, det gick att tillförsluta mer och mer, men inte att öppna upp. Inte utan att klippa med saxen. Och det var alltid så trångt mellan plasten och påsen att man alltid klippte fel.

Mamma talade aldrig om pappa. En gång talade hon om honom, det var när hon hämtade oss med bilen, när vi varit nere vid mejeriet, jag hade sett Sofia naken, när vi bytte kläder med varandra. Då hon backat in i hönsnätet som skyddade stranden från eternithusen eller om det var tvärtom. Då talade hon om pappa. Hon sade att det skulle gå med bilen som det gått med honom, svor gjorde hon också. Men jag funderade inte över det då. Det var när jag var barn, osorterad. Innan jag levde mitt liv i enlighet med ett inrutat mönster – allt jag gjorde var som enligt ett schema, ett förbestämt program, ett program som tillät mig att tänka på mitt liv, leva det, lida det, fundera på mamma och pappa. Att det gick för mig som med honom. Det hade inte gjort då, och då funderade jag heller inte över det. All min tid gick åt att smaka på omgivningen, att smaka på livet. Jag hade sett Sofia naken, och all min energi gick åt att komma ihåg det: hennes kropp, hennes hud, hennes bröst, hennes tunna hårbuske mellan benen. Allt. Vad jag skulle med det minnet förstod jag inte då, och idag har jag glömt det. Gudskelov har jag utvecklats min fantasi. Jag kan tänka mig henne idag, hur hon såg ut. Gör det. Återkallar bilden av Sofia, naken. Kanske tretton, fjorton. Förbjudet idag

Eternitplattor

1

Det var mycket du aldrig fick sagt, men så var det ju, vi sa inte "hej då" utan "vi ses", och vilka har du egentligen sett sedan dess?

2

Det var ett tjockt hönsnät som löpte längs med backkrönet och skar av området från floden. På andra sidan fanns en flod. På andra sidan om hönsnätet.

Sofia, Bergström och Jag stod ofta vid hönsnätet och kikade, stoppade näsan genom en maska i nätet, så att ögonen såg ut genom två andra. Ögonen såg ut genom två andra ned över floden, floden på andra sidan nätet, floden vid backens fot, sandstrand en fem sex meter, platta dynor, och sedan vatten. Litet länge upp mot bron fanns ett hål i nätet, det var uppklippt och resterna spretade spetsiga. Jag kunde aldrig klämma sig igenom utan att bli rispad eller stucken. Trots att någon hade grävt en grop, gjort hålet djupare. Sofia och Bergström ålade sig genom öppningen och rutschade ned för slänten ned till stranden. Jag följde efter. Jag också.

3

Husen var täckta av eternitplattor. Det var plattornas fel. De sade att det var plattornas fel, inte vårt fel. Sofias brors huvud, du vet. Det var plattorna. Vi kunde inte bo kvar. Ingen kunde bo kvar. Vi skulle alla flyttas bort. Området skulle tömmas, spärras av. Hönsnätet skyddade inte längre oss från floden utan floden från oss. När vi försvann skulle vår strand vara tom. Kanske skulle halva andra stranden simma över, eller så var det slut med jämvikten.

Husen var täckta av eternitplattor. De var eviga. Giftet i dem var evigt. Sofias brors huvud, du vet. Snart skulle de ta oss också. Jag lade in mig på sjukhus.

De sade att vi inte fick vara kvar här. De tvingade oss att resa oss upp och gå. Att vandra ut bland möblerna på gräsplanen utanför huset och försvinna.

4

På Sofias tomt fanns inga rödavinbärsbuskar. Någon gång, om du vill, fast inte idag, någon gång så ska jag visa dem för dig. Då så ska jag också visa dig allt det där andra, allt det som jag inte hann just då.

5

Karlarna lade ut möblemanget på gräsmattan utanför. Jag satt i solstolen och såg på. De klev ut genom dörren med ett skåp eller en stol, letade upp en ficka i raderna av möbler på tomten. Någonstans i mitten fanns en hylla.

De skulle tömma hela huset, sade de. Lägga ut allting utanför. I väntan på bilen. Bilen som skulle svälja oss, våra saker och ta oss långt bort. Kanske över bron. Men vi tänkte aldrig på den.

Allt som Sofia ägde låg i kassar. Förutom möblerna förstås, skåpet, skrivbordet, lampan, skrivbordsstolen, sängen. I pappkassar låg böckerna i travar, papper och pinaler. Flaskor. Allt.

Karlarna lade ut möblemanget på gräsmattan utanför. Sofia satt i hammocken och såg på. Vitrinskåpet. Sofias kassar. Gräsmattan var våt och behagligt sval och åt upp kassarna. Sofias kassar. De skulle tömma hela huset, lägga ut allting utanför. I väntan på bilen.

6

Du sade att vi inte skulle åka därifrån. Du sade att vi skulle slippa åka någon annanstans, slippa flytta. Att du skulle slåss, att du skulle sparka och skrika och bråka för vår sak. Att de inte hade någon rätt att flytta på oss. Det var precis vad du sade. Det var inte vad du gjorde. Vad du sade var inte samma sak som du gjorde. Brukar det vara så?

7

Bergströms låg i början av den blåa längan. Det var det första huset, alldeles efter den röda men innan den gula. Från Bergströms sovrum kunde man se grusplanen, där vi en gång spelat fotboll och Sofia skrapat upp knäna men vi skulle aldrig spela fotboll där igen. Bergström hade inte satt upp någonting på väggen i sitt sovrum, han ville behålla det vita, det rena, det grundläggande. Här sov han. På morgonen gick han ned till sitt kök och åt frukost. Han skulle inte ut och hämta posten förren han var påklädd. Bergström skulle aldrig låta någon se honom hämta posten om han inte var fullt påklädd. Sådan var Bergström. Du såg honom inte avklädd om han inte var på stranden. Det var så han ville ha det, vattentäta skott mellan sina liv, inte som Sofia; Sofia som gick ut och hämtade posten i underkläderna, Bergström var inte Sofia, och Sofia var inte du och du var inte Bergström. Jag var inte Jag.

8

Bergströms tomt var alltid vanvårdad. På uppfarten stod en bil. Den stod alltid där. Det fanns inga grusspår under bakhjulen. Varje morgon cyklade Bergström förbi bilen, vinglade försiktigt mellan buskaget och bilen med cykeln, portföljen på pakethållaren. Och försvann. Han cyklade alltid. När det regnade vinglade han ännu mer, med högerhanden på styret och i vänsterhanden en tidning som han höll över huvudet.

I Bergströms garage stod inte en annan bil. Där var tomt och kallt och tyst. Där var fukt i väggarna. Där var det som i det gamla nedlagda mejeriet på andra sidan floden. Men det vet jag inte.

I Bergströms garage fanns hans ateljé. Där fanns en målarduk, ett staffli, några penslar och färgburkar. Fönstret stod alltid öppet för att det skulle vädra ut. Det fanns gamla målningar under en presenning. Du ville alltid att Bergström skulle visa dem för dig. Gjorde han någonsin det? Jag kan inte ärligt säga.

9

Du vill inte åka, men du måste. De är alldeles för starka. Karlarna som bär, männen som var här. I sina grå kostymer. Berättade. Vad som var bäst för er. Vi vet vad som är bäst för er. Det kommer bara att komma er till gang. Att göra som vi säger. Sofias brors huvud, ni vet. Så sade dem. Beklagade. Men det var inte deras fel. Det var ingens fel. Det bara var. *Så* var det. *Bara*.

Du vill inte åka, men du måste. De visar på bildörren och du kan inget göra. Du har en obehaglig, stor klump i halsen, men det visar du inte. Den bara är där och du kan inget göra. Du kan aldrig göra något, du är maktlös. Jämt. Du vet det. Alla andra vet det.

10

Jag bodde under bron men aldrig under kraftledningarna. Så var han. Aldrig klättrade han upp i kraftledningarna. Han var inte sån. När det regnade kom han hem till Bergströms. Han var *sån*. När blixten slog ned i kraftledningarna blinkade det till i lamporna i husen, hos Bergströms också, men blixten slog aldrig ned i Jag. Ibland slog den ned i floden, men aldrig i Jag. Jag är Stor. Jag tål Allt. Jag är Jag. Ingen annan är jag. Jag vet att du vet vad jag menar.

11

Jag ringde alltid på hos Bergströms när det regnade. Då öppnade Bergström den nedfällbara stegen upp till vinden och Jag tog upp sin kartong dit, upp på vinden, ibland för att sova men ofta bara för att lyssna på när regnet föll mot kaklet på taket. Annars bodde Bergström i skogen, när det inte åskade och Jag skulle få blixtar i sig för att han var så väldig och för att han sov direkt under de högsta träden, som blixterna skulle så ner i, om det inte vore för de enorma kraftledningarna som gick igenom området. Enorma skelett av stål som blixten alltid slog ned i. Ibland träffade blixten floden men aldrig husen. Ibland träffades i allihopa i Bergströms trädgård på baksidan av huset, alldeles innan hönsnätet mot floden och vi såg på blixterna och regnet luktade regn och ström och vi drack saft och vi tittade på himlen som blev mörkgrå i en blå ton och på blixterna som skar i himlen, som en tavla som ännu inte torkat, och nu tog någon en vass mattniv och skar i sin egen tavla så att ingen skulle få se den.

12

Du fick aldrig se Bergströms målningar, eller hur? Ingen fick det. Bergströms behöll sina målningar i sitt garage, han visade dem aldrig för någon. Inte för Sofia. Inte för Jag. Men mig visade han dem för. Han var så rädd att han aldrig satte upp dem någonstans, inte i sitt sovrum, inte i sitt kök där alla förbipasserande skulle kunna se dem om de råkade titta in till åt Bergströms håll.

13

Bortom skogen, du vet, där mammas jobb låg, där Bergström jobbade, där du och Jag var en gång, som en hög, hög pelare bortom skogen i blått och glas, högre än elledningarna som går genom skogen. Kommer du ihåg när blixten slog ned i ledningen och ner i skogen och vi var i Bergströms hus, fast vi var på fel sida av tomten eftersom Bergströms tomt vätte mot floden så vi förstod inte förrän vi såg på rökpelaren och pappa åkte och hjälpte brandkåren som kom i sina asbestuniformer och hade det inte regnat så hade vi kanske fått evakuera och vi skrämde upp varandra med just det så att vi glömde bort att titta på blixterna. En rökpelare som skymde mammas jobb.

14

Våra rödavinbärsbuskar skrumpnade i solskenet. När du drack saften och syltade förra året anade du inte att det skulle vara sista gången. Du kommer alltid att tänka på våra rödavinbärsbuskar, på flytten, när du ser röda vinbär i framtiden. Du kommer inte att komma ifrån det. Om du har en fru eller flickvän som ser att det kommer vatten i dina ögon, ytspänningen håller det kvar, det blir aldrig till tårar, kommer de att undra varför.

Det fanns två buskar på tomten, en på vardera sida om grusgången upp till trappan och dörren. Den vänstra från huset sett var nästan dubbelt så stor som den högra. Den vänstra hängde alltid, var övertung med vinbär, så att grenarna nästan knäcktes av tyngden. Den högra var högre, men mycket smalare. Vinbären syrligare, godare, på något vis. Även om den vänstra buskens bär var fylliga, vattniga och stora och lätta att spräcka mellan tungan och gommen var det något speciellt med de där syrliga bären. Kanske för att de var så mycket färre. Kanske för att de blev mogna så mycket senare. Kanske för att du då var så trött på de vattniga bären. Eller så var de verkligen så mycket godare. Tyvärr kommer vi nog aldrig att få veta det. Busken står knappast kvar.

15

Vart de skulle flytta oss vet jag inte. Inte för hur länge eller till vem. Med vem. Det skulle vara tillfälligt. Det skulle vara för bara ett tag. Inte alls länge. Inte länge alls. Snart skulle vi få det som vi ville ha det.

Vi skulle aldrig få det som vi ville ha det. Vi ville stanna kvar. Vi ville vara där vi hörde hemma. Bland alla husen. Bland eternithusen, bredvid hönsnätet, nere vid floden, nere vid floden och vassen och bron. Där ville vi vara.

Sofia satt i Hammocken. Karlarna bar ut ett bord och ställde i det våta gräset. Vi väntade på bilen. Uppgivet. Sofia dinglade med benen från Hammocken så att hennes bara fötter släpade genom det våta gräset. Som om hon satt nere vid floden. Tittade över till andra sidan, mot mejeriet, mot de gamla i sina solstolar, mot bryggan, mot kaféet, mot oss. Mot oss: mot mig, mot Sofia, Bergström och Jag. Mot oss tittade Sofia. Vi visste inte att det var hon. Som om hon hade simmat över för att upprätthålla balansen. För att se om att allt stämde. Så var det inte. På andra sidan vattnet satt en vacker flicka. Hon satt i sanden, bakåtlutad, stödd på sina händer nere i den varma sanden. Hon var nästan naken. Hennes bröst var runda och fasta, fast jag svurit att möta världen som ett barn och inte tänka på bröst mer.

16

Under den här tillplattade jorden har jag idag begravt min lilla dotter Johanna. Hon ligger invirad i en röd filt som blev genomdränkt redan när jag lade ned henne och lade jord över. På så sätt kommer hon att vara borta snart, och jag tror att det blir bäst så.

Det var här vi hittade henne och det är här hon skall ligga. Det hade hon själv valt, trots att hon bara var fem år. Jag tittar till dig snart, min lilla älskling! Kramar från Mamma.

17

Så här i efterhand önskar jag att vi inte hade börjat gräva i jorden. Det hade varit bättre, skönare att tänka att det kanske inte var någonting alls, skönare att aldrig ha sett en kall och blek hand sticka upp ur jorden. Jag rörde den, när jag rafsade med fingarna öppna som en kratta, fastnade mellan hennes fingrar. De var kalla och stela (fingrarna). Vi slutade skratta. Vi tittade på handen. På ett finger satt en liten ring utan sten. Den var röd (stenen). Den låg i jorden en decimeter ifrån (stenen, handen). Vi slutade skratta. Vi grävde aldrig fram resten (av kroppen). Vi täckte istället över den (kroppen) och försökte glömma. Det är som när mamma lägger handen för dina ögon framför teven, du vet, och det blir mycket läskigare än om du hade fått se. Nu ser du ingenting, bara suddiga skuggor som rör sig på bildskärmen mellan mammas smala fingrar, och hör skriken och alla ljuden, spetsar öronen. Vad skarpt de hörs. Jätteskarpt. Vi grävde aldrig fram resten av kroppen.

18

Du vandrade i vassen in under bron. Inunder bron. Jag vandrade hack i häl. Sofia också. Bergström, Sofia, Jag. Du böjde undan vasstråna, försökte att inte sätta dina bruna lågskor av läder i vattenpussar. Betongen kallsvettades. Det rann vatten längs med pelarna. Det var varmt där. Någon hade skrivit med rödpenna på betongen men det var oläsligt nu. Det kanske var du som skrev, eller Sofia?

Vi följde efter dig in under bron, du var några steg före oss. Det var du som hittade henne, eller hittade lappen åtminstone. Den låg i en gul plastficka och en sten höll den på plats.

Det gled ut en båt ur vassen på andra sidan. Sam förbi oss i vattnet på bara replängds avstånd.

19

Vi älskade i min mammas säng. Lakanen var svettiga och skrynkliga. Täcket på golvet. Du var över mig, jag ville aldrig vara över. Kanske att jag ville bli älskad men inte älska. Du var smalare då, orkade mer. Jag låg ganska stilla och såg på dig när du älskade med mig. Vi var yngre då, du var styv länge, jag var våtare. Du orkade stödja dig på ena armen. Den trycktes ned i madrassen så att det blev en krater där svett och lakanen hasade ned.

Din andra hand smekte mig. Du fick aldrig nog av min kropp. Du fick aldrig nog av att ta på hud, att ta på bröst. Dina händer var alltid på mig, överallt. Du älskade med mig. Jag ville så gärna också ha en orgasm.

Du tog på mina bröst med din lediga hand. Du tog på mitt bröst och kände en knöl. Den var nog lika stor som en hasselnöt. Du använde aldrig kondom, du drog alltid ut dig när det var dags, så att du aldrig fick en ordentlig orgasm, så att det skvätte på mina ben. Det var bara när jag runkade dig. Du kunde hålla på längre då, och vi var yngre.

Utan att sluta stöta i mig flyttade du över handen till mitt andra bröst, jag trodde att du smekte mig, försökte göra mina bröstvårtor styva som de aldrig blev, aldrig länge iallafall. Du tog på mitt andra bröst med din lediga och kände och jämförde.

Du kunde ha valt att säga någonting till mig. Kunde du åtminstone inte ha blivit illa berörd, avtänd ändå? Men du ville bara fortsätta, dra dig ur mig till hälften, pressa dig tillbaka in. Tjatade om att jag skulle använda munnen.

20

Som min syster som dog. Hon som var Sofias brors vän, hon som var som Sofia fast hon var min syster, och som en syster för Sofia. Kommer du ihåg henne? Eller var det någon annan? Hon som inte skulle ner till floden men försvann och ingen kom ihåg henne? Just hon.

21

Det var så väldigt konstigt när flyttbilen åkte iväg. Det var som om vi stod där allihopa, du och jag och Bergström och Sofia. Och Jag. Det var som om vi alltid skulle träffas, som om det var vi som ägde verkligheten, som om vi inte var på väg till andra ställen, olika ställen, kanske till andra sidan floden för att byta kläder med varandra, vi skulle inte iväg åt olika håll. Hur kände du då? När vi inte sa hej utan vi ses och sedan hade vi

glömt att lasta på Bergströms hallspegel som Bergström hade i hallen och Bergström sa den tar jag sen och sen fick hallspegeln stå kvar i hallen som inte längre var Bergströms. Och jag tror att det var du som sa så. Och sedan, när allt var tomt, när den blåa längan och den röda längan och den gula längan var tom och det bara var du kvar, när Jag hade försvunnit, tänkte du då hur det skulle vara att vara ensam, inlåst i Bergströms garderob, när schaktmaskinerna kom och ingen saknade dig och ingen trodde att du skulle vara just där du var när de rev och kanske hade du glömt varför du var i Bergströms garderob eller hur du skulle komma ut?

22

Det var som din granne, du vet. Dammlunga. När asbesten hade fått jobba för länge. Hade hon inte också rökt alldeles för mycket? Eller var det något med huvudet? Eller var det någon med hjärtat? Och hur var det när hans barn kom till dig och sade att han var död och du inte trodde på dem? Hur du följde med till honom och du såg ringen som låg vid nattduksbordet och du såg nikotinfläckarna i taket. Eller var det någon annanstans?

23

Jag är vuxen nu. Jag är äldre än du. När vi flyttades var jag som du. Nu är du som jag var då. Men vi skall inte flytta nu. Jag skall sparka och skrika och bråka. Vad jag säger är ofta vad jag gör. Jag är inte som du.

24

På andra sidan vattnet, floden, på andra sidan floden, låg ett kafé. Inrymt i ett gammalt mejeri, ett gammalt mejeri på andra sidan floden. På andra sidan floden växte vass. Hög och gul och stark. Genom en glipa kunde vi se på de som fanns på andra sidan. Se hur de gamla satt i sina solstolar på lastbryggan i skuggan. I vassen guppade en båt.

Vi ville alltid över dit. Vi önskade alltid att vi vågade simma över. Men det var ingenting man gjorde. Ibland blev någons längan för stor, någon simmade över, inte Sofia, inte Bergström, inte Jag, någon simmade över. Kanske för att köpa på kaféet. Kanske inte.

Då simmade någon över. Någon från den andra sidan simmade alltid över, som om vi bytte badare med varandra, som om det fanns en balans som måste upprätthållas och nu simmade någon över, från den andra sidan

till vår, för att upprätthålla den. Satte sig i solen, ensam, med avstånd till de andra. Väntade. Väntade på att få simma tillbaka igen. Hela mitt liv ville jag dit. Jag ville också dit. Och Sofia. Och Bergström. Vi vågade aldrig simma. Vi tänkte aldrig på bron.

25

Det var så mycket du aldrig fick sagt, var det inte så? Som när vi möttes flera år efteråt och du sa: ”kommer du ihåg de där fantastiska somrarna nere vid floden” precis som du bara ville komma ihåg allt det positiva. Du bara tittade på mig och vi hade roligt tillsammans, det var aldrig någonting vi sa, det var bara så, och vi hade kul tillsammans allihopa. Kommer du ihåg Jag? Kommer du ihåg Bergström? Kommer du ens ihåg Sofia, som en gång hämtade posten i bara underkläderna? Gör du det? Kommer du ihåg när hon skrapade upp knäna på grusplanen? Allt det där vi har glömt, har du ansträngt dig för att glömma det, eller kommer du ihåg innerst inne? Och du sa: ”kommer du ihåg de där fantastiska somrarna nere vid floden” och du talade om att byta kläder med varandra och hitta varandra som barn. Som Sofias bror, kommer du ihåg?

26

Du tror att jag lever ett lyckligt liv.

27

Du tror att jag lever ett lyckligt liv.

28

Du tror att jag lever ett lyckligt liv.

29

Gatorna är välplanerade här. De är raka, korsar varandra i räta vinklar. Det finns små stenar där asfalten blir gräs för en kort stund innan gångstigen. Gångstigarna löper parallellt med vägarna. Innan korsningarna finns låga träd. De skymmer inte sikten alls, man kan köra bil utan att vara rädd. Jag

tror att det är ett slags äppelträd, men det är svårt att se nu. Det är för tidigt på året helt enkelt.

Varje äppelträd är nedstrucket i marken i en rund, jordfylld brunn som vattnas automatiskt av ett automatiskt bevattningssystem. Villorna har en sandgul färg, hon kallade det för lejongul ibland, visst minns du? Träden skymmer inte sikten, man kan springa ut mitt i gatan. Det finns en refug mitt i gatan där man kan stå om man inte hinner över. Nu åker vi härifrån och kommer aldrig tillbaka.

Inspiration till högläsningstexter

1

Det här är något jag ogärna berättar. Det är inte så att jag har något emot att berätta det, tvärtom, det gör jag gärna; vad jag menar är att jag så mycket hellre skulle ha målat det. Hade jag kunnat måla, det vill säga. Nu får jag berätta med ord istället. Och som du mycket väl vet är jag inte den som drar mig för att kläda någonting i ord, men varje gång jag tänker på de där somrarna vi hade – Jag, Bergström, Sofia och jag, nere vid floden, nere vid det gamla nedlagda mejeriet där vi bytte kläder med varandra – varje gång jag tänker på de somrarna lånar de sig hellre till bilder, till gula tavlor, till böljande vassfält och gulgröna torra grässtrån som sticker upp ur sanden med tjocka, oböjliga blad. Sådana som man lätt skär sig på. Så att jag hade fått doppa en pensel och måla en tunn strimma rött mitt i allt det gula. Det gula som klövs på mitten av floden. Hade jag kunnat måla. Floden. Floden som nu sover, men det är inte den jag skall kläda i ord. Det är inte den sovande floden jag ville måla av, alls inte.

2

Jag vill klargöra några saker redan nu: Det finns inget utrymme för några ”men”, eller några ”du” i den här berättelsen. De finns utanför tavlan, eller är övermålade. Kvar på paletten oanvända. De orden har redan fått sin beskärda del och jag skall inte använda dem mer. De är helt enkelt bortsorterade. Lagda på hög. En annan hög. Fel hög.

Jag skall heller inte använda mig av utrops- eller frågetecken. Kanske ett eller annat citationstecken. Punkter och komman. Semikolon. Det är allt. Och så orden. Alla orden. De är mina färger och mina penlar.

Jag kan inte, som Bergström, göra några enkla streck på ett papper, locka fram en bild på ett tomt ark eller en vit duk. Jag får istället fylla raderna i det här blocket med mina ord i hopp om att jag kan stapla dem på varandra så att de ger en rättvis bild av allt det som jag egentligen ville måla: Bergström, Sofia och Jag. Somrarna. Floden. Och ett oändligt hav av vass.

Vad? Vem jag är? Jag är bara författaren, högst ofrivilligt. Eller kanske skall vi säga återberättaren?

Men det är inte poängen, har aldrig varit och kommer aldrig att bli. Så är det bara. Inte ens senare.

Vi hade nämligen blivit sorterade, en fantastisk augustidag då allt verkligen

flöt ihop; som om världen var en tavla som ännu inte riktigt torkat och nu gned någon en stor och kraftig näve över duken så att alla färgerna flöt samman.

Sorterade, nere vid det nedlagda mejeriet nere vid floden för att byta kläder med varandra och därefter ge oss iväg i en båt som flutit iland och bärgats.

Hennes bröst var runda och fasta fast jag svurit att möta världen som ett barn och aldrig tänka på bröst mer.

Sorterad. Och jag var inte det minsta rädd.

Luta er tillbaka. För nu börjar det.

3

Tystnad.

Efteråt. En annan dag; någon annanstans. Inte nu, men senare.

En flod. Två sidor. Tre personer. Om man var tyst kunde man höra det.

Jag hade använt bron under de år som gått, utan att berätta för de andra. Sofias brors huvud, du vet. Sofia berättade aldrig, precis som Bergström aldrig visade sina tavlor.

De torkade.

Om det finns tid. Om Bergström inte var Bergström.

Nej, han var inte sorterad. Han var fri; de var de allesamman. De rörde sig bara bort från världen. Någon annanstans. Världen hade inte stämplat honom. Han var en glad, hygglig reko, en sån där människa som alla gillar.

Tystnad.

Regndroppar i floden. En fantastisk augustidag, som om världen var som ett rostigt maskineri som obönhörligen skulle falla ihop och dö. Senare.

Vilka var de egentligen?

Fredagkväll. Vattnet i vattenglaslet har skiftat färg. Igen. Längtar. Solen går inte upp i dag heller. Kylan smyger närmare. Floden sover. Mamma kom förbi. Vattnet i vattenglaslet har skiftat färg. Igen. Längtar.

Som en tavla, som ännu inte riktigt torkat. Som en fågel, som ännu inte funnit frihet.

Tystnad.